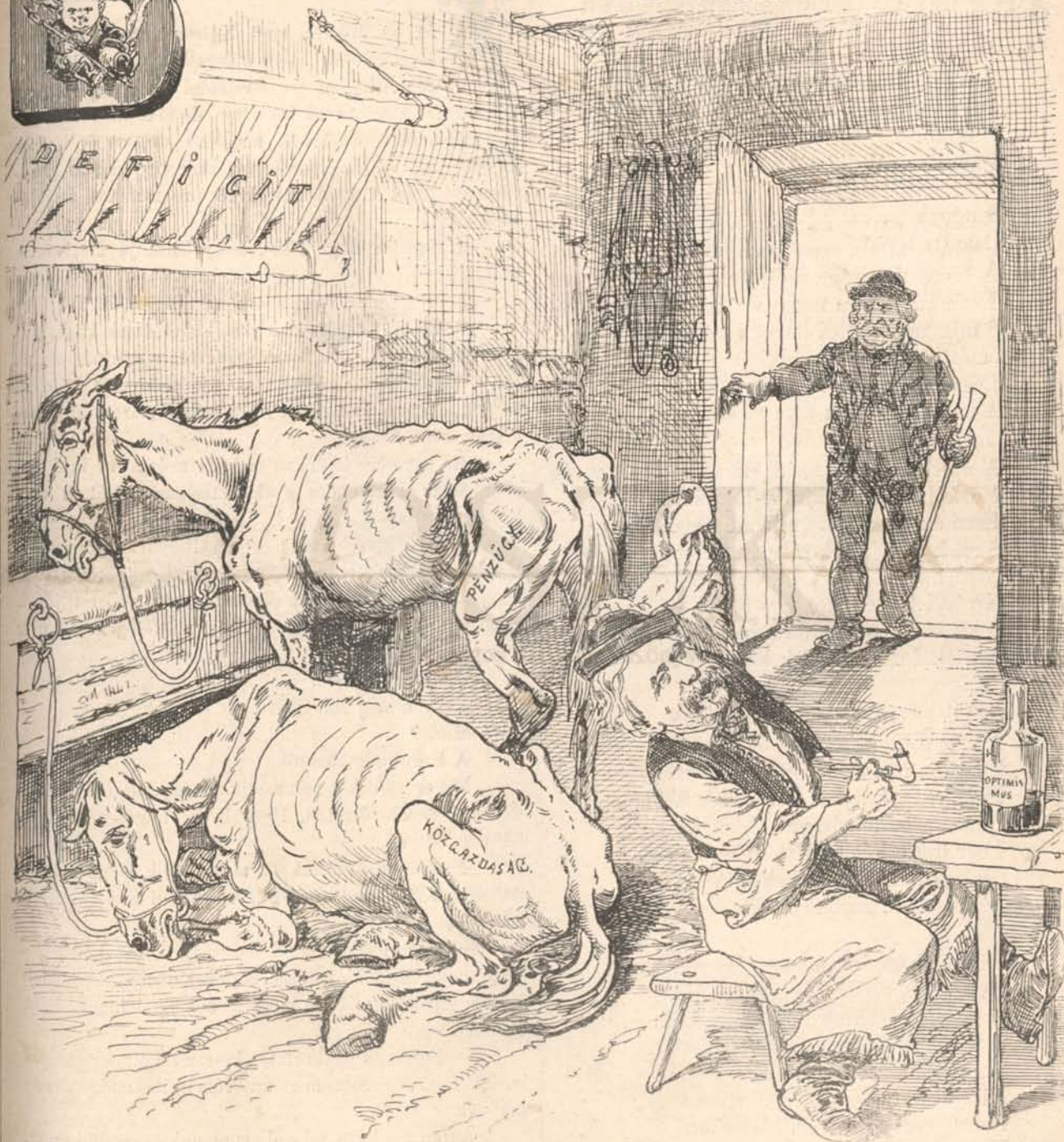

BORSSZEM JANKÓ

A JÓKEDVÜ KOCSIS.

Magyar Mihály. Ejnye szógám, de tulipántos kedvedben vagy! Pedig ugyancsak rosz bürben vannak a lovaidd, a széna is fogyatékn.

Sz—y Gy—a. Tyuhaj! . . . majd ad a zsidó. Higgye el Mihály bácsi, jó állapot ez.

Magyar Mihály. Dejszen, nem hiszem én. Nem élek én a te boroddal!

Királyok találkozása.

AJDAN zörgő páncélba öltözött fel,
S fegyvert ragadva harcmezőre szállt
A nép ura — s ott keresett a harcban
Hozzá hasonló hatalmas királyt.
A legszebb hősök küzdenek körül,
De mind között ő leghatalmasabb;
S mikor királyi ellenére robbant,
Bámulva állt felettük meg a nap.

S népek harci zsvajja, a királyok
Csatája láttán, szerényen elül;
A lovagok virága áhitattal
Formála kört a nagy vívók körül.
S mig zúg a földi istenek csatája,
Imát mormolnak a döbönt hadak . . .
Legenda szólt a nagy találkozásról,
A melyből egyik tére vissza csak.

A mythikus kód szétfészelt. — Ma napság
Máskép megy a király-találkozás.
Eszmék a szolgát emberré nevelték
S csak ember a király is. Semmi más.
Nem harci ménre ül, de a vonatra,
Királyi kollégához így röptül —
S kíváncsi zszurnaliszta-had jegyezget
A csókolozó királyok körül.

Békét jelent békés találkozásuk,
A nép fölkennt szolgálai ők csupán.
S a nép, mely dolgozik méh-szorgalommal,
Nem vágyik a vad vérengzés után.
S ma, a midőn baráti ölelésben
Forr össze két királyi dalia,
Szabad hazánknak békés kebelére
Békülve dől szabad Italia.

Higyétek el, kik a legendás multon
Merengve, vissza sóhajtjátok azt:
A nagy csatáknál költőibb e béke,
A mely fölött a szabadság viraszt.
S a rabszolgák imádott istenénél,
Ki vad haraggal bős csatára száll:
Fenségesebb testvéri ölelésben
Két népszerű, szerető király!

ŠUTTYOMBERKI BÁRIUS

a helyhezet signaturájáról.

Haza minden előtt!

ZT AZ örömet, amit Kaiserschmarn barátom
érezett, mikor mint delegatust viszontlátott, le
nem írhatom — lerajzolni pedig épenséggel
nem, mert rajzolni csak tanultam, de nem tudok.

Mindjárt meghívott magához ebédre és kedves
Lcopoldinája ugy megvendégelt, akár egy magyar gazd-
asszony. Ebéd után a következő programot terjesz-
tette elém:

1. fogadja meg Tisza, hogy kirántja Herbstet a
hinárból;

2. ígérje meg, hogy azonfölül fölfalja Taaffét;

3. Riegert csukja el a pesti süketnémák közé;

4. beülteti az alkotmánypártot a miniszterségbe.

Mіндеzen szolgálatért az alkotmánypárt kötelezi
magát, hogy érzelmeiben változatlan marad Magyar-
ország iránt.

Én egyelőre kitérő választ adt: m és a »ne fujd ami
nem éget« közmondás gyakorlatiségára utaltam kol-
legámat.

Dr. Kaiserschmarn most egyáltalán nagyon csodál
minket és Tiszát; meg is vette fényképét s az íróasztalán
tartja. Szeretné az osztrák alkotmány-párt védszentjének
megtenni és sajnálattal értesült a mi főfőgenerálisunk
kálvinista voltáról.

Umbertót láttam.

Nagyon meg volt ijedve.

Mitől?

A hadi budgetünktől.

Mikor ennek a volumenjeit megpillantotta, meg-
rettenve beadta derekát. Ilyen hadi ludget ellen nem
lehet hadakozni.

Nagyon érdekeltük őt mi is, akik meg szoktuk
szavazni. Kérdést tett mit tesz magyarul a »sic«; felel-
tük: »igen.«

— Hm, mond elgondolkozva, a »sic«-t könnyebb
kimondani, rövidebb is a szó, képviselőim nyelve pergőbb
is, de a szavazás mégsem megy nálunk olyan hamar, mint
önöknél.

— Felség, a gyakorlat, a hosszú alkotmányos gya-
korlat teszi, viszonzám; mi régi alkotmányos nép
vagyunk.

Aztán kérdezte, mi a diurnumunk és csodálkozott,
hogy mi olyan jutányosan dolgozunk.

AZ ÚJ PÁRIS.

Tr—frt. Ejnye no! Már most nem tudom: a kettő közül melyiket legyen alma máterré.

MAGYAR LAPOK VERSENGÉSE.

„Egyetértés.“

Ki a legény a csárdában?
Ő felsége kosarában
Ki lelte meg a depest?
Ki által forrt Európa,
Hogy minden ujságbüroba'
Csak ezt nézték: „Budapest“?

„Függetlenség.“

Niksznucz! Mig ti azt hívték,
Hogy az orbáncz-betegséget
Gyógyítja dr. Tyrok —
Enhíreim kísütöttek:
Édelszámot hasba lötték,
S hogy duélum volt az ok.

„Egyetértés.“

Gyöngye az az Édelszhe-im!
Eredeti rémhíreim:
Az egész famílya Gold...
Tízszerez rablógylkosság...
Zugó, izgatott lakosság...
Mind ez, bráder, különb volt.

„Pesti Hírlap.“

Csiri csári, lári fári!
Ezt már minden milimári
Beszélgeti szerzetét —
Nem adom a Pölczikémet,
Sem Piringer Miczikémet
Vastag híreitekért.

„Budapesti Hírlap.“

Egy se nagy tus! Csupa bíktri!
Mikor nyomsz te olyan hírt ki,
Mint én, vak apád fia:
Hogy az új primadonnának,
Most szerződött Ionkának
Trikóban sincs vádlója!

„Pesti Napló.“

Pygmaeus-had, bolha-sereg,
Est-laptalan reporterek!
Henczegéstek megvetem!
Lelkesítve agitálok,
Szent István szobrot csinálok,
Lármátokat nevetem!

Vérey József

(az „Athenaeum“ igazgatója betoppán s
ajtatosan szól!)

Dirigálva Athenejmot,
Mondok forró, nagy Tedejmot,
Ha azt érzük meg, nagy Ég:
Hogy Napló akkor is léssen,
Míg István szobor merészen
S büszkén meredez feléd.

„Budapest.“

Lenézéssel, tisztelt játok,
Köppök én fel ti hozzátok!
Egy sem tudta azt komé:
Hogy a Czafat Sára nénént,
A bünös vén kerítőnét,
Muki gróf elszöktetét.

„A Hon.“

Csak hallgatom vitákat,
Hogy nyílvóitek a szátokat,
Míg kényelem int felém;
Félhivatalosan írva,
Hireteket mind kinyírva,
Új hírre nem vágyom én.

Krasznahuber Tóbiás

preschpurgi háziurnak okoskodásai.

Czu tumm!

Még ógoskodnak is,
hoha tegyeneg asz új uni-
ferzsidátt! Még dzsünállnag
eszehosonlidás a Presch-
purg és a Szekedin!

Beasze, beasze! A sze-
ketinereg éreszneg, hoty
mülten puapár néb lagik
pene — széredne egy gis
czüffillizacziann. De az

exlencz Dreford dutya, hogy ha fan ety fározs asz
uaszákpa, ahun nem a bubligum broffandiroz asz unifer-
zsidáttul, hanem asz uniferzsidátt a bubligumdull: esz asz
ety fározs dzsag léhedi etyedull a Preschpurg. Gassama
szekediner!

Id fan a barann von Eibischteig, ami lehedne min-
tyár ety professer a diblamacziádu; édet nem etyszer
diblamállda már nálung a geszfellemen.

Ha Bécs város lehedí geszbont a némed hodár
möllet — lehedí Preschburg geszbont a mótyor hodár
möllet. A mi föld, asz mékind muszáin leni negi!

Ming nem irdószung semi álltozat. Asz én Fróni
fölleseg veszi goszt és gvatír a mótyor dzsigos jogász,
hoty mekdanullja déling a nóbel némed pöszellgedes és
feini manír. A frau von Blunczenlechnerin, a mi asz én
Frónimhoz ety fasdag parádné, feszi mogára akár két

studenten. A professer uarasák dzsak minten ferdáll
esztendé etyszer steigerolung. Lesz getfeszmen gvandum
szádum, mint szogda montáni a herr von Häringlakt, a
szongoro sdimolo, a mi ety mifeld ur Set. Pölnbull és
ety indim sbécsi én hozsám.

Dzsak asz a gelek, asz a ifjap Krasznahubay Tóbi,
asz én entardete tyeregem — asz ne járna lent a Pudi-
besden és ne iszgdna a sajád anyafározs elen. Gitaka-
dom a pedjár fiút.

P. p.!

Börzeviczy W. M. élczei.

— Még Lisztet is csak
piano ünnepeljük. Hiába,
az idő oly mostoha, hogy
a világ nem Lisztre,
hanem csak kenyérrre gon-
dol. (Goldrönte, bütt' für
müch!)

— Radó Antal a »Gerusalemme liberata«-t »Felszabadi-
Jeruzsálem«-mel fordítja. Nem volna-e sokkal helyesebb, ha
ezt a jeles művet ily czimmal fordítaná le: »Jeruzsálemnek
1867-ben történt emanczipációja?« (Nicht gelesen soll es
werd'n!)

— A felvidéki és erdélyi képviselőknek a pálinka-adó
behozatala után igazság szerint dupla napidíjat kellene fizetni,
mert kétségtelen, hogy a tót és oláh kerületekben a választá-
sok kétszer oly drágák lesznek, mint eddig voltak. (Wor'n soll
ich nix hetzen? Mei kerület ist mir betüach!)

Gyümölcs-kiállítás.

— Eredeti tudósítás. —

VIGADÓ termeiben rendezett gyümölcskiállítás igen sikerült s a látogatót oly ritkaságokkal örvendeztette meg, a melyeket csak Magyarországon termel ily szépen s ily nagy mennyiségben. Mégis egynehány érdekes gyümölcs és vetemény fajnak hiányát tapasztaltuk.

Hol maradt pl. az a sok savanyu alma, melybe, főleg a delegacionális fényes ebédek dessertje alatt, annyian szoktak beleharapni, dicsérvén édes zamatját?

Nem láttuk azt az uborkát, melynek fájára fölkapaszkodva, oly méltán fumigálhatjuk az egész világot.

Nélkülöztük az almának azt a fajtát is, mely anyaként áll tiszteletben a tanuló ifjuság előtt: az alma matert; ugyanazt, melynek rajzát az olvasó mai számunkban veszi s mely épp ez idő szerint Szeged és Pozsony közt, hogy Titánunkkal szóljunk, a czivódás arany Erisalmájává érlelődik.

Másutt a szilvából csupán lekvárt készítenek; innen a példaszó: »várt leány lekvárt nyer«. Sajnos hogy a kiállításban csak apró példányokban voltak képviselve azok a szilvalégyvárok, melyeket különösen Boszniára, e nagy szilva-emporium teljes meghódítására nézve építünk.

A diót hölgyeink vonakodtak a kiállításba fölvenni, azon udvariatlan természetete miatt, hogy törve épen olyan jó, mint az asszony verve.

Legtöbb válfajban édes hazánk talán a tököt produkálja, ezt a nemes gyümölcsöt, mely, kivált kalap alatt viselve, mint kolop vagy kobak kitűnő szolgálatokat tett és tesz több híres és nevezetes férfiunknál.

A citrom nem oly gyakori nálunk, amit már az is bizonyít, hogy Göthe ismert földrajzában nem hazánkat jelölte ki azon honnak, hol a citrom virul. Szerencsére egy másik nagy költő Jókai: Fiumében párját lelta ama fényes égálnak s már most van kilátásunk a magyar nemzeti citromhoz is, mely eddigelé csak színével emlékeztetett e délövi gyümölcsre, s amely porrá válva vész el az alföldnek bus, nagy kalapu szárazalmái alatt.

Apró hírek.

= Az átkos kormány petroleum és pálinka-adót tervez. És mégis tagadja, hogy a nép legégetőbb szükségleteit sujtja!

* * *

± A balatoni halászat nem hiába híres. Eddig is kitűnő fogásokat kaptunk Siófokról, most pedig igen jeles siófoki fogásokról értesülünk.

* * *

△ Jeles iparos lovagunk P. K. L. Bécsbe utazott, hogy az olasz királynak az »Umberto-pent« s a királynénak a »Margherita-papert« ajánlja föl. Az olasz főségek

nyájasan fogadák a figyelmet s a mi jelestünk mint marchese Albumino di Cotiglione tér vissza hazájába.

* * *

○ Csak még se olyan hevenyén azzal a névmagyarítással! Milyen jó, hogy a Hosztl meg a Lampert rablógyilkos urak megmaradtak az ő becsületes német nevöknél. Jussion a dicsőségből egy kicsi a sógoroknak is.

* * *

* Kiderülvén a félhivatalos »Ellenőr« által, hogy az Edelsheim-Szapáry-Máriássy féle triellumnak semmi igaz alapja — a megkárosodott »Függetlenség« a következő szenzációs hírrel regresszálja magát:

× Egy ismeretes főpap, aki a kereszténységnek élén áll, R... a közelében meg babázott; lévén ő voltaképen a r...i syndacónak a felesége, amit eddigelé titokban tartani, a jól fegyelmezett jezsuitáknak sikerült. De mi mégis kisütöttük.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— Épen akkor baktatott el mögöttünk a Gusztika professzor, mikor a Sláger Bandival a kabátunk gombjain számolgtuk: ugyan legyünk-e egy órára észjogi öngyilkosok?

— Én csak azt mondom, nem kell henczegni avval a Henczegimonumentummal. Mert hát hiába! Mi azt kajabáljuk, hogy: »le a Henczegi-szoborral!« Ő felségének meg ugy magyarázzák, hogy erővel ide akarjuk hozni a várbul: le — Pestrel!

— Már egy hete, hogy lyukas mind a két mellényzsebem; de egy forintért leteszem a fő-, meg a pót-esküt, hogy azóta nem pottyant ki rajtuk egy árva fitying se.

— No, mi már az univerzitáson elmondhatjuk nem-sokára, hogy a tudomány csarnokai véges-végig csupamozaik, annyi benne a jordány polgár.

— Rég mondom én, hogy azok után a pucczerek után ő magnificzenciájából derekabb policzaj-főnök kerülne ki, mint a Thaisz Lexi; de az is igaz, hogy ha meg Lexi volna a rektram, akkor nemcsak urak lennénk mi, hanem a z urak.

— Ha a mult heti inséges levél-szítán is keresztül lát az öreg ur, akkor biz' isten nem marad hátra egyéb, mint egy kis parázs »öngyilkossági kísérlet« a hirlapokban.

— Én már csak ugy szoktam konvertálni az adósságaimat, hogy a hitelezőimet képzelem adósa imnak. Nem köll hozzá más, csak egy kis fantázia meg egy csipetnyi diákbátorság.

THEATRÁLIA

»Amerikai párbaj«. Nem is oly rossz darab. Vannak igen sikerült, részletei. Például a vége, az mindenkinek tetszik.

*

A meiningeniek nagyon hasonlítanak a Meidinger kályhákhoz, melyeknek az a hibája, hogy a melegjök mindjárt fölfelé száll. A meiningenieknél is a karzat tűzbe jő, míg a földszint hideg marad.

*

A meiningenieknél a statiszták művészek, a művészek meg statiszták.

KATHEDRAI BÖLCSESÉGEK.

— Balassa tartózkodási helye Jósika legszebb regényei közé tartozik.

— Kossuth fia azzal vádolta a bécsi kormányt, hogy nem lehet hive.

— Az *A* és *B* pont közti távot keresni annyit tesz, mint keresni *A* és *B* egymástóli távlatát.

Kóstoló a „Drukk!” naptárból.

A dülő uton.

Vöröshegyi Dávid. Térj ki, poroszt!
Faragó István. Térjen ki az ur! Én ugy is pápista vagyok.

*

Képzőművészet.

A Dalú gyerek. Tátikám, hogy köll csinálni szobrot?
Az apa. Te csocsi, még azt se todsz? Veszél egy dorob márványt és a fültslegest lekolopáloed róla.

*

Sport.

Zsebmetsző. Féré az ótambul! Fogadásbul szolodok!

MEGÉRKEZÉS.

A kik a főkapitányt fogadják.

Budapest 1881-ben.

— Körösi József nyomán. —

BUDAPEST Európa leggyorsabban fejlődő városai közé tartozik. Kivált ami a lebujokat illeti. Párisban egy hektárra 80, Bécsben 60, Berlinben 56, nálunk 90 esik. Ennek világosabb jele a nemzeti vagyonsodásnak nincs, mert ha a lebujokat szegény nép lagná, nem állhatnának fenn. Budapest erkölcsös is az italok szempontjából. Pálinkát, sört, bort iszik népünk, de nem ismeri az absynthot, azt az italt, mely a francia nemzetet annyira enerválja. Hiába tartja a francia példaszó: »les absynths ont tort!« — senkise hallgat rá. Népünk nem tud francziául, nem is ősmeri azt a közmondást, mégis követi; ez csakugyan fényes tanúság népünk józansága mellett.

Érdekes adatot szolgáltatnak a legutóbbi népszámlálás eredményei a budapesti lakosság eredetére nézve. Immár bizonyos, hogy sem a szlávoktól, sem a németektől nem származik, hanem a troglodytáktól, amit kétségtelemné tesz előszeretetőik a pinczelakások iránt. A francia szegénység mansardokba mászik fel, a mienk pinczékbe buvik le. Ebből elvitázhatlanul tűnik ki a

troglodyta hagyomány. Ősi hajlandósága ez a népnek, mely apái sátraiból barlangokba vonult.

A népesség viszonyait illetőleg kevés adat volt ki tudható, mert ezekről mindenki tartózkodólag nyilatkozik; pedig erkölcsösségi tekintetben czélszerű volna ki tudni, hány viszony folytattatik Budapesten, hány esik belőle egy hektárra, egy utcára, egy házra, egy szobára és városnegyedre. Fájdalom, mindaddig, amíg a bejelentési hivatal oly hiányosan van szervezve, hogy kérdései közé még ilyen szükséges tudnivalókra sem terjed ki: nincs kilátás, hogy a valódi állapot a tudomány tudomására jusson.

Megközelítő hozzávetést nyújt azonban mégis a főnebbi tekintetben a csizmakoptatásról és cipőrongyolásról rendelkezésünkre álló néhány adat.

Budapesten csak 20,000 férfi-topánnal és 150,000 nőivel kopik el kevesebb, mint Párisban és Bécsben. Tehát általában nem mászkálnak hosszú ideig a hölgyek után, de aránylag annál többször.

Lehet mondani, hogy nálunk egy hektárra 400 szerelmes esik, míg Párisban csak 399, Prágában 375, Sz.-Pétervárott 360, Pekingben 350, Nankingban 340, Mezopotámiában pedig 40.

Szerkesztő:
Lopkovicz Lator.
Kiadó:
Zslivánszky Krispin.

AKASZTÓFA-VIRÁG.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal:
Szarka-utca 31. sz.

— A társaságon kívül állók társaságának közlönye. —

Budapest 1881, október 30-án,

Itt vagyunk!

Élünk és van létjogunk.

Mert amióta áll a világ: él és virul a »társaságon kívül állók társasága«; Kaintól kezdve, aki elsőnek pályázott az akasztófára, a két latorig, kik a Krisztus társaságban becsztak el az árnyékvilágból és ezektől a várpalotai rablógyilkosig: társaságunkat számtalan czelebritás díszesítette.

Egy ily ékes társaság, melynek a föld minden zugában vannak tagjai; mely nem csak saját híveinek, hanem ezeken kívül ezernyi ezer bírónak, rendőrnek, porkolábnak és védőügyvédnek ad kenyeret; mely a világirodalmat a büntügyi törvénykönyvtől kezdve a büntügyi regényig számtalan becses munkával gyarapította és a művészet fejlődéséhez a bankóhamisítás, az iparéhoz az álkulcsgyártás által oly lényegesen hozzájárult — egy ily társaság közlönyt nem nélkülözhet.

Itt vagyunk!

Rendőri hírek.

— **Hallatlan eset.** A Mátyás-téren álló 1224 sz. rendőr, a neki kínált borralvalót nem fogadta el. Ezt beszéli lapunk egyik barátja. Hígye, aki tudja.

□ **Barátságos ismerkedési estély** volt tegnap az »Ezüst rókában«. Társaságunk számos tagja és a rendőrségnél szolgáló meghitt barátaink vettek abban részt. Számos toaszt is hangzott a mostani kedvező viszonyok tartósságára és a fővárosi rendőrség vezetőire.

+ **Társaságunk helyiségeit** pártfogóinknak, a budapesti rendőrség főnökeinek aranykeretű arcképeivel díszítettük.

× **A vidéki rendőrök** botrányosan viselik magukat. Elfognak egy fővárosi volt rendőrbiztost, fővárosi betörőt, majd meg egy rabló gyilkost. Mily szerencse, hogy mi a fővárosban élünk!

□ **Személyi hírek.** T'K i n t a tekintélyes milliomas tolvaj az antwerpeni fogházba szállított. — F r i p o n d e P e n d a r d, a párizsi »szembetsző-klub« elnöke, városunkba érkezett.

+ **Balesett.** Zuzó Vendel urat, a »bandzsál« név alatt tág körben ismert és kedvelt kartársunkat egy kis expedíció alkalmával sajnálatos baleset érte, melynek következtében hű v ő s e b éghajlat

alá kellett utaznia. Leveleit egyelőre a váczi fegyházba kéri czeimezni.

— **Öngyilkosság.** Orzó Mátyás ur, más néven »a harapófogó«, világhírű zsebműtő, miként fájdalommal értesülünk, abbahagyja fényes pályáját és becsületen embernek készül. Béke hamvaira!

A közönség köréből.

T. szerkesztőség!

A Landauer-féle mesteri betörésnél s ezer más alkalommal a napnál fényesebben bizonyítottuk, hogy Wertheim, Wiese vagy akármiféle pénztárral megbirkózunk. És ezek a gyárosok még mindig betörés ellen bizt's pénztárról beszélnek! Mikor fogják e szédelőket felelőségre vonni?

Számos betörő nevében

Feszits Péter.

T. szerkesztőség!

Ki ne tapasztalta volna már, hogy a birtokunkba ejtett tárczában gyakran arckép, hajfűrt, szerelmes levél stb. efféle volt, mely ránk nézve értéktelen, míg régi tulajdonosára nézve megbecsülhetetlen.

A t. cz. közönség igen jól tenné, ha tárczájába nevét és címét belejegyeznék, hogy az ily tárgyakat visszaküldhessük.

Egy érzékeny szívű tolvaj.

S z i n h á z.

Nemzeti színház: *A haramiák.*
Népszínház: *A betyár kendője.*
Vár színház: *Fra Diavolo.*

HIRDETÉSEK.

Házassági ajánlat.

Egy kiváló képzettségű csinos fiatal zsebmetsző, ki mestersége után jelentékeny jövedelemmel bír, n' sülni óhajt. Nem néz vagyona, hanem inkább jellemre és nevelésre. Előnyben részesülnek hasonló képzettségű hölgyek. Ajánlatok »Tündér ujjak« alatt a kiadó hivatalhoz.

„MERKUR.“

Biztosító társaság.

Elfogad biztosításokat rajtakapás, elfogatás, bezáratás és fölakasztás ellen.

Budapesten 50%-kal olcsóbban.

Társ kerestetik

egy nagy nyereséggel biztató betöréshez. Ajánlatok »Kozarek« cím alatt a laphoz.

Ereklyék,

ugymint akasztófa-forgácsok, kötél-darabok, kivégzett jeles férfiak csontjai stb. folyton kaphatók: Lovaghy Antal ereklye-zsi bárusnál.

Megjelent!

A tolvaj nyelv nagy akadémiai szótára.

Lopható minden könyvkereskedésnél.

Uj! Uj!

„Pilátus vize“

vérfoltok lemosására.

Egy üveg 50 kr.

Szagvesztő és T_a kereskedésében.

Vérmező 22. sz.

Rosenblüh Áron

hites orgazda

Corvin-körút 86. sz.

ajánlja magát a t. cz. rablók és tolvajok figyelmébe.

TUDOMÁNY

Tedvesz Fojdó bácsi!
Méltán hajadszit jám,
tudom, hogy annyi idő óta
nem íltam levelet. De apa
lettenetesen a töjmömlé
nézett, elzált előlem minden
tönyvet, ujszadlapot;
ti isz adta a pajanczolatot
a czelédetnet, hogy be ne
ejessenet a doldozó szobá-
jába. Nagy bőjt volt netem
ez az idő; nem láttam,
nem olvastam, czat olyan

haszontalan isztolai tönyvetet. De apa, atit védle médisz
czat medválasztottat, elment deledáczíobá Béczebe, a
mamát isz elvitte — mál moszt hozzá félet a tönyvesz
tasztlíjához. Juj, mennyit mulasztottam! Épen Falbe
bácsi monodlafája a földjendészedlől atadt a tezembe —
mitoj eccezeje czat egy tönyv eszit lám a felszó szolbul.
Mednézem: hát a Tomor Feli ész Várady Anti
báczit muntája volt: »Magyar olvasókönyv a középisko-
lák I. és II. osztálya számára.« — Ulisztentém, tünő-
döm madamban, eszet a tönyvet mélt zált a el előlem a
papa? Nézem, fojdatom. Tözmondászot magyalázata:

»Csöbörbül vödörbe esett = Urból szegény lett.«

Ez nem immolalisz, czat tudatlan. Gyelünt tovább.

»Eszén van. Nincs eszén.«

Ezet méd czat nem is tözmondászot, ámbátor
idazat.

»Sok bába közt elvész a gyermek. — Csunya madár az,
mely a maga fészket undokítja.«

Mit isz czinál voltatépen az a bába néni? Led-
alább magyaláznát med a mesztelszédit! Hát egy madálta
hogy szotta elundolítani a fésztit?

»Kinek a pap, kinek a papné.«

Hát mile lehet a papné nénit használni?

104. olv. »A görögök istenei olyan formák lehetnek, mint a
mi tündéreink.«

Nini, hát Tomol báczinat, med Válady báczinat
van tündéle? Hol taltodatját?

117. olv. »Álmosnak . . . barna ábrázata, fekete nagy
szemei, karcsu termete, kezei tömérdekek és ujjai hosszúak
valának.«

No, én épen ilyen czidány vajdát láttam a nyálon.

A 172. lapon: »Az idő gondolkozik.«

Ugyan, hogy czeletszít ezt? Mélt nem magyalázzát
med a báczit? Hiszen őt dontojtoznat!

»Aeneidos latin hősköltemény tartalmát I. stb.«

Aeneidos bácsi isz poéta volt? Vagy talán czat az
ő nominativusza alatt ilta velszeit? Hát van pseudonom-
nativusz?

»Pallas Athéne, a háboru és a finom női munkák isten-
nöje.«

Bizonyosan valami veszededő nevelőné volt ez az
Athéne néni, mint a milyen a Tini tesztvélem mellett

van. Az isz mindid háboluzit, mitoj Tinite belefálad a
sztitelészbe ész el tezd szilni.

De méd mindid nem tudom, hogy mélt lejtette el
a papa ezt a tönyvet? Tán mélt a minisztel bácsi méd
med nem endedte a használatát ész a tanál ul médisz . . .
Czitt, ne szólj szám, nem fáj . . . ahá! Találtam valamit.
Völösszel van medhuzva.

(Mén Maróth.) »Aklában annyi pompaló

Mint hárem ében szép leány.«

Fulcza! Hát ezélt? Ó papa, papa, de czat hátla
vagy te! Hát nem tudod, hogy én mál tilencz évesz va-
gyot ész hogy Tomol ész Válady báczit az én tolobeli
gyeletetnet szántát azt az ojvaszó tönyvet?

Ilyenet a papát!

Jövöle félfiaszabb doldotlul fodot ilni.

Vagyot, tezeit czótolva,

hű tisz olvaszója

VIGYÁZÓ LACZI.

Honleányi őszi levél

Főt. Fellet apát ur ő nghoz.

Lengenádfalva, kehó 24.

Apátkám édes,

Kegybegyi rendülettel
olvasom, hogy női pongyolkát
nyert iparunk tárlatának sors-
huzalmán.

Imádott Boldizsárom
ugyan azt mondja az ő mezei
naivságában, hogy nyilván
misemondó ruha az, csakhogy
oly czífrára csinálják most és
oly világi motívumokat him-
zenek bele, hogy női pongyo-
lának nézték.

Apai szent honbátyám, ne ítélje el Boldizsáromat,
mert hiszen övé a mennyeknek országa.

Igen, ó igen!

Nemde?

Egy kebelrebegéssel lengek színe elé: fogadja el!
A rebegést is, a lebegést is. Az én rebegő kerésemet s
azt a lebegő pongyolkát. Fogadja el érettem! Én veze-
kenni ohajtanék benne. Hadd viselem csokrainak sulyát,
szövetének fonája hadd horzsolja szegény bűnös
énikémet.

Vétkes gondolatok dagaszták keblemet, bár, amint
imádott Boldizsárom mondja, ő ezt rajtam sohasem
vette észre.

Ó, de hisz a bűn belől dagaszt!

Nemde?

Igen, ó igen!

Ha ád nekem pongyolkát, nyer rajta egy angyalkát

Töredelmes búlebbenettel,

apáczikája, honhuga

Lengenádfalvay-Kotlik Zírzabella.

„A 17-szeres kukutyini rablógylkosság“.

(Jövendőbeli tudósítás az »Egyetértés«, »Pesti Napló« s más egyéb zsrónáli tökélyre serdülő nagy magyar lapok r. l. jétől.)

Fejezetek czíme:

Megérkezés.	Kukutyini látnivalóságok.
A vendéglőben.	Kirándulások a környékre.
Az orvosnál.	A 17-szeres rablógylkos tanítójának elbeszélése a bűnös gyermekkorából.
A kisbírónál.	Ujabb tapasztalatok.
A bakternél.	Régibb észleletek.
A 17-szeres rém tett színhelyén.	A vizsgáló bíró.
Az iszonyu rémtett színhelyének környéke.	Egy cséplőgép mint bűnyom.
A borzasztó rémtett színhelye környékének történelmi s földrajzi leírása.	Bűnjelek.
A gylkosság.	A lakosság izgatottsága.
Az áldozatok.	Látogatás Kozareknél.
Az áldozatok véghörgése.	A hóhér kötele.
A gylkosok.	Akasztforgácsok.
A meggyilkolt gylkos.	A bakó álma.
A gylkos gylkosai.	Az elítelt rémlátományai.
A tanuk.	A kivégzés.
A nyomozás.	Az akasztott vergődése.
Közbeszéd.	A bonczolás részletei.
A kórházban.	

Uj olasz-magyar-osztrák szerződés.

— Ajánljuk szövetségi programmnak. —

1. §. Az olasz zöld fehér-piros zászló ezentul, ha meg fordítják, magyar piros-fehér-zöldnek lesz tekinthető.
2. §. A Margit-szigetről minden olasz alattvalónak szabadságában áll föltenni, hogy Margherita királynőről neveztetett el.
3. §. A Redentore-templom Velenczében nem fog átalakíttatni Irredentore templommá.
4. §. A maroni gesztenye, merino juh, Morena hegység és Morone festő nem számíttatnak többé az Irredentához.
5. §. Montecucoli az olasz tábornokok sorából ki-töröltetik.
6. §. Minden magyar lyrikus elzengheti magáról, hogy: »En is Petrarcádiában születtem«, anélkül hogy ezért be lehetne csukatni.
7. §. Garibaldi kötelezi magát, hogy az »Éljen Garibaldi!« refrainnek okvetetlenül eleget tesz.
8. §. Ellenben Olaszország beleegyezik, hogy minden magyar-osztrák alattvaló à la Fiesco nyiratkozhatik.
9. §. Ausztria-Magyarország kötelezi magát, hogy az ujonnan alakult olasz göztársaságot a még meg nem alakulhatott olasz köztársasággal össze nem téveszti.
10. §. Olaszország hódítási, vonatkozólag visszkapcsolási programjából kizárja a fehérmegeyi Velenczét.

11. §. Olaszország kötelezi magát, hogy mihelyt Ausztriában a gondolat csakugyan vámmentes lesz, ő is fölszabadítja Velenczében a gondolatokat.

12. §. Ausztria-Magyarország kötelezi magát, hogy a veronai Szalámisz mellett tengeri csatát többé nem fog nyerni.

Elkeseredett becsületes czizmadia levele.

— Amolyan Bukovay Absentius féle urfhoz. —

Jögász N. N. ur

igen el feledkezett a magyar Szokásos Szava tartásáról hogy a magyar a mit mond igaz — a mit fogad meg teszi — inkább Tör és szakad — vagy inkább mezitláb jár és Törri lefelé magáról az év Tizedeken át meg vastagodot Szegénységet, — és kíván magára a Becsületnek a legvékonyab Lebernyegét — De maga még azt sem mondja Fél kalap Csak el megy es már most kifizet kértem én ? Tán a Magyarok Istene és maga Nyövi el a Csizmát Húszon hat forint és 90 kratzárnyi összegért és ma megyek és én keresem fel hogy élő Nyelvel mondjam meg a mit érdemel had lám ki tartja ott a hol az én keserves keres ményemből lábbelivel ágál Az Apjának meg mondom meg látom ő is mit mond ere — és nekem a 26 ft 90 krmat Kűdje el mert én vellem Csufon jár ha három nap alatt nem ír vagy a pénzemet nem küldi mindent elköve-tek rajta

Sz. M.
cipész mester.

— Költői levél. —

Kedves Muki Ur!

Az idő szép, a napp meleg hevével árasztja el a természet csoda szerű látványát, — az utcákon a porfellegek a magasba gyöngyöznek, az emberiség, a lustaságnak polcza, minden ember szabadságra keresi pihenő helyét, a toll a tintába szárad, s én mégis ki az az idő szépséget nem bájjolom, én, ki a nap hevét és a természet csoda plántáit nem vizsgálom, én vagyok az, hidd ell, én Muki, én feszítek erőt a tintás üvegbe, és írok barátomnak. igen Nagyremenyű urnak universal kereskedő urnak és ekként kezdem.
(Mí meg itt befejezzük.)

*

— Bucsuszó. —

Minden állat a világon boldogul él pénz nélkül
De az ember úgy nem élhet mint a barom pénz nélkül.
Azért tehát szépen kérem :
Ossza pénztét én vélem.

A ezédula hordóné
N. Eleonora.

Térszűke miatt a szerkesztői üzeneteket a jövő számban közöljük.

Felelelős szerkesztő: CSICSERI BORS.